

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ

(Από τὰ «Απομνημονεύματα» γνωστού «Ελληνος αστυνομικού».)

Β. (ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΦΟΡΩΜΕΝΩΝ). Ο Βασίλειος «Αθηναίος τραπεζίτης κ. Λιάκος παρρουσιάζεται ένα πρωί στον Άρχηγό του Τμήματος Καταδικωσέως και του καταγγέλλει ότι στο σπίτι του κλέβονται τον τελευταίο καιρό τα κομμάτια της συζύγου του, κατά τρόπο μυστηριώδη και άνεξηγτο. Ο Άρχηγος της Καταδικωσέως ηγνάσκει αυτό σπτι το κ. Λιάκου. Ένεργει έναρκείας και συμβουλεύει τον τραπεζίτη ν' αγοράσει και ν' προσφέρει στη σύζυγο του ένα άδραματοκόλλητο δαχτυλίδι, μεγάλης αξίας, βασίζοντας στο κόλπο του αυτό δολοκλήρο σχέδιο προς άνακάλυψιν του μυστηριώδους λωποδότηου.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ξαναυσαντηθήκα με τον Άρχηγό τὸ ἴδιο βράδυ. — Δὲν μποῦν νὰ καταλάβω, τοῦ εἶπα, γιατί ἔβαλες τὸν τραπεζίτη ν' ἀγοράσῃ ἕνα τόσο ἀκριθὸ δαχτυλίδι. Γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὸν κλέφτη καὶ τὸν πάσης βέβαια. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ τὸ πετυχαίνω καὶ μ' ἕνα ποῦδ πὸ φτηνὸ κόσμημα. — Ὁ Ἀρχηγὸς χαμογέλασε πονηρῶς. — Ἐξέρεις κάτι; μοῦ εἶπε. — Τί; — Βρίσκεσαι τόσο μακριὰ ἀπ' τὴν ἀλήθεια, ὅσο ἡ γῆ ἀπὸ τὸν ἥλιο. — Ὡστε δὲν μάντανε τὸ σχέδιό σου; — Ὁχι. — Μπορῶ τοῦλάχιστον νὰ τὸ μάθω; — Πρὸς τὸ παρὸν δὲν μποῦν νὰ σοῦ πῶ, παρὰ τοῦτο: «Ὅτι τὸ δαχτυλίδι αὐτό, τὸ τόσο ἀκριθὸ εἶνε μαγεμένο. — Τί θές νὰ πῆς; — Ἐξέλω νὰ πῶ πὸς εἶνε ἀπ' τὰ δαχτυλίδια ποῦ δὲν κλέβονται. — Δὲν θὰ τὸ κλέβουν λοιπὸν; — Ὁχι δά... Θὰ τὸ κλέβουν καὶ θὰ τὸ παρακλέβουν. — Τότε εἶνε ἀπὸ τὰ δαχτυλίδια ποῦ κλέβονται. Ἀρχηγέ μου. — Ποῦ κλέβονται καὶ δὲν κλέβονται. — Δὲν καταλαβαίνω τίποτα. — Θὰ καταλάβῃς στὴν θάλα καμῶς... * * *

Τρεῖς ἡμέρες κατῶταν κατεβίαινε με τὸν Ἀρχηγὸ ἀπ' τὸ γραφεῖο μου γιὰ νὰ κάνωμε τὸ συνηθισμένο μὲς περὶαυτό, στὴν εἶδαμε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα ὁ κ. Λιάκος. Ἦταν ἔξωλλος.

Μόλις εἶδε τὸν Ἀρχηγὸ φώναξε ἀσθμαίνοντας: — Τὸ ἔκλεψαν!... Τὸ ἔκλεψαν. Ἀρχηγέ!... Εἶνε τρομερῶ, εἶνε ἀπάνταστο... Ἰόση φανταστία δὲν τὴν φανταζόμουν... Τὸ δαχτυλίδι ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα κοσμήματα. Ἦ γυναικία μου εἶνε ἀφροσύνη, μὲ δυνατό πνεύμα. Εἶνε φοιρῶδες! Νὰ μὰς κλέβουν ἕνα τόσο πολυτίμητο δαχτυλίδι!... Μέσα στὰ μάτια μας!...

Ὁ Ἀρχηγὸς κατωσίφρασε. Μὰ τὸ κατωσίφρασμα τοῦ δὲν κράτησε πολὺ. Ὑπόβαλε γρήγορα-γρήγορα ἰερικές ἐρωτήσεις στὸν κ. Λιάκο κ' ἔστερα ἡ μορφή του φωτίστηκε ἀπὸ γαλήνη καὶ αὐτοπελοπίθη.

Ὁ τραπεζίτης κρημόταν ἀπὸ τὴ χεῖλη του. Ὁ Ἀρχηγὸς ἔβρινε λίγα δευτερόλεπτα ἀμίλητος, ἠθιόμενος σὲ σκέψεις κ' ἔβαψα εἶπε στὸ κ. Λιάκο: — Ὁ κλέφτης τὴν ἔπαθε. — Τί ἐννοεῖτε, κ. μοιραγε; — Λέω ὅτι ὁ κλέφτης τὴν ἔπαθε. Τὸν φανταζόμουν πὸ ἔξωτο. Ἦμουν βέβαιος πὸς δὲν θ' ἄγγιζε κανὸν τὸ κόσμημα. Νὰ ἴδως ποῖκαμε τὴ βλακεία νὰ τὸ κλέψῃ. Κερδίσαμε ἔτσι τὸ μὸς παχυνίδι.

Ὁ τραπεζίτης ἔκουγε μὲ τὸ καπέλλο στὸ χεῖρ, ἀκουμπώντας στὸ μπασιτόν του, στενοχωρημένος. — Ὡστε δὲν σὰς ἀνηρῆξε αὐτὴ ἡ κλοπή, κ. μοιραγε; ῶς ῶς ῶς τέλος. Τὸ ῶς ῶς ῶς μακρὸ, νὰ μὰς κλέβουν ἕνα τόσο πολυτίμητο δαχτυλίδι; Ἐλιζέτε πὸς θὰ πιαστῇ ὁ κλέφτης; Ὁ Ἀρχηγὸς σιωπῶσε. — Ὁ κλέφτης, εἶπε τέλος. Ναί... βέβαια... θὰ πιαστῇ. Τὸ εἶπω... Πάντως μὴ ἀνεμῆξετε. Γυρίστε σπίτι σας καὶ ἔλατε νὰ με εἰδοποιήσετε ἂν συμβεῖ τίποτε νεώτερο. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ βρῶ τὸν κλέφτη καὶ θὰ τὸν βρῶ. Καθησυχάστε ἐπίσης τὴν κυρία σας... — Βασίζομαι σὲ σὰς, Ἀρχηγέ. — Καὶ κάνετε πολὺ καλά. — Ὅταν ἔρουν ὁ τραπεζίτης, ρώτησα τὸν Ἀρχηγὸ τὴ ἐσημαιναν ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια. Μὲ κίτταξε χαμογελώντας καὶ μοῦ εἶπε: — Θὰ μᾶθῃς. * * *

Μιά ὀδομάδα εἶχε περάσει ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς κλοπῆς τοῦ πολυτίμου δαχτυλιδίου. Ὁ Ἀρχηγὸς φανόταν στενοχωρημένος. Κατωσίφρα καὶ σκεπτικός. «Τὴν ἔπαθε...» σκεπτόμουν, βλέποντας τὸν νὰ κῶθῃ βόλτες νευ-

Ὁ τραπεζίτης ἄκουγε μὲ τὸ καπέλλο στὸ χεῖρ, ἀκουμπώντας στὸ μπασιτόν του, στενοχωρημένος...

οῦκὸς στὸ γραφεῖο του. Κάπου-κάπου σταματοῦσε τὸ νευρικό σουλάτσο του, γύριζε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μὸς λέγε διάφορα ῶτά: — Ἐξέρεις, φίλε μου; Ὁ κόσμος εἶνε λάσπη! — Φυσικά, Ἀρχηγέ, δικαιολογεῖ τὸ βλάκ ἀπὸ τὸ ὅτιο πλάστηξε. — Χυδαίτης... Προ-

στυχὰ καὶ ἀτιμία!... Ζεσταίνεις τὸ φεῖδι στὸν κόρφο σου καὶ σὲ δαγκώνεις!...

Δὲν κρατήθηκα πειὰ. Σπρώθηκα, στάθηκα μπρῶς του καὶ τοῦ εἶπα: — Γιατί δὲν θές νὰ βουλογήσῃς πὸς ἔχασες τὸ παχυνίδι; Γιατί μοῦ κῶθεσαι; Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, διάβολε, ἀνθρωπος εἶσαι. Ἐχεις τόσοσους θριάμβους στὸ ἐνεργητικό σου, δὲν εἶνε σπουδαῖο πρῶγμα ἕνα λάθος. Μὲ ἀγριοκίτταξε μέσα στὰ μάτια. — Ποῦ λάθος; μοιραγε; — Γιὰ τὴν ὑπόθεσι Λιάκου. Γιὰ τίς κλοπές τῶν κοσμημάτων. Ἄντι νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς στηρίχτηκε στὸν τοῖχο κ' ἄρχισε νὰ γελάει νὰ γελάει μὲ κέφι. Μὲ χτύπησε ἔπειτα στὸν ὄμο φιλικὰ. καὶ μοῦ εἶπε: — Ὡστε εἶσαι ἔ; Νόμισες πὸς ἔχασα τὸ παχυνίδι; Ὁχι, φιλαράκο μου. Τὸ κέρδισα. Ἄν εἶμαι κατωσίφρας, ὁ λόγος εἶνε ἄλλος. Ἦ μάλλον δὲν πρόκειται περὶ κατωσίφραματος. Ἀηδισμένοις εἶμαι καὶ θὰ μᾶθῃς γιατί... * * *

Τὴ στιγμή αὐτὴ κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου. Πρὶν προφτάσωμε νὰ καταλάβουμε περὶ τίνοσ πρόκειται, πρὶν δώσωμε ἀπάντησι σ' αὐτὸν ποῦ χτυποῦσε, ἡ πόρτα ἀνοῖξε μ' ὀρμὴ καὶ εἰσώφησε στὸ γραφεῖο ὁ κ. Λιάκος.

Τὰ μάτια του ἀστράφταν, φανόταν ἀναστατωμένος. Ὁ Ἀρχηγὸς ἔτρεξε κοντά του, τὸν ἔβαλε νὰ καθῆται καὶ τὸν ρώτησε τὴ συμβαίνει. — Ἀπίστευτα πράγματα, Ἀρχηγέ, ἀπάντησε ὁ θαυμάλιτος τραπεζίτης, γεγονότα ἐντέλως μυστηριοματικά!...

— Δηλαδή; εἶπε ὁ Ἀρχηγός. — Τὸ δαχτυλίδι... τὸ ἀδραματοκόλλητο δαχτυλίδι ποῦ ἀγόρασα τὴ ὑπόδειξι σας καὶ ποῦ μὰς ἔδωκεσαν πρὸ ἔβδομάδος... — Λοιπὸν; — Σαναγγοῦσε στὸ σπίτι!...

Μιά γρήγορη ἀστράπη φωτίσε τὰ μάτια τοῦ Ἀρχηγού. Γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κίτταξε καὶ χαμογέλασε μὲ ἰκανοποίησι. Πραγματικὸς τὰ εἶχα κ' ἐγὼ ζαμένα.

Ἦταν λοιπὸν στ' ἀλήθεια μαγεμένο τὸ δαχτυλίδι αὐτό; Ὁ Ἀρχηγὸς φώναξε νὰ φέρουν στὸν κ. Λιάκο μιὰ λευκινάδα, τὸν ἄφησε νὰ συνέρθῃ καὶ κατόπιν τοῦ εἶπε: — Δηγηθήτε μου τώρα μὲ τὴ σειρά πὸς ἀκριθῶς συνέβησαν τὰ πράγματα.

— Σὰς εἶπα, Ἀρχηγέ, κατὰ τρόπο μυστηριοματικό. Καὶ νὰ: Σήμερα τὸ πρωί, πρὶν φύγω γιὰ τὴν Τράπεζα, μπήκα στὸ γραφεῖο μου γιὰ νὰ πάρω μερικὰ ἔγγραφα ποῦ εἶχα ἀφήσει ἀπὸ χεῖρ τὸ βράδι πάνω στὸ τραπέζι. Μόλις πλησίασα στὸ τραπέζι, τὸ πρῶτο πρῶγμα ποῦ ἀντίκρισα ποῦ μῶκενε ἐντύπωση, ἦταν ἕνα διπλωμένο βρομύχορτο ποῦ ἴσχυρε πάνω στὰ ἔγγραφα μου. Παραξενεύτηκα. Τὸ γραφεῖο μου τὸ κλειδώνω καὶ κρατῶ ἄφῃ μου τὸ κλειδί. Πήρα λοιπὸν τὸ στρατοβχαρτὸ νὰ δῶ τί εἶνε, δὴν πρόβησα πὸς κάτι βρομύχοντα διπλωμένο μέσα σ' αὐτό. Τὸ ἀνοῖξα γρήγορα-γρήγορα καὶ τὴ εἶδα; Τὸ κλειμένο δαχτυλίδι τῆς γυναικίας μου!... Νόμισα πὸς νερειόμουν. Δὲν σπτεται στὰ μάτια μου. Στριφογύριζα τὸ δαχτυλίδι στὰ χεῖρα μου ἀναυθὸς ἀπ' τὴν κατὰλήξει μου, στὴν εἶδα πάλι καὶ κάτι ἄλλο περὶεργὸ κ' ἀνεξήγητο. Ὁ χροσὸς χροσὸς του ἔφερε καταφανέστατα ἴχνη χτυπημάτων, σὰν νὰ εἶχαν χτυπήσει τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ μαχαίρι... Τὴ ἐσημαιναν δὲ! αὐτὸ; Πῶς γύρισε τὸ δαχτυλίδι μόνο τὸν σπίτι καὶ γιατί; Ποῖος ἰδῶκε μέσα στὸ γραφεῖο μου καὶ πὸς ἀνοῖξα τὴν πόρτα καὶ μπήκα, ἀφῶς κρατῶ ἐγὼ τὰ κλειδιά; Γιὰ νὰ μὴν τρομάξω περισσότερο τὴν γυναικία μου ποῖνα ἀφροσύνη στὸ κρεβάτι, ἔστερα ἀπ' τὰ μυστήρια αὐτὰ ποῦ μὰς συμβαίνουν, πήρα τὸ σηματομεμένο δαχτυλίδι καὶ σὰς τόφερα. Νὰ τὸ!...

Ὁ Ἀρχηγὸς πήρε τὸ δαχτυλίδι κ' ἄρχισε νὰ τὸ ἐξετάζει. — Τί λέτε, Ἀρχηγέ, γιὰ τὸ σημάδι ποῖχει ἐπάνω; ρώτησε ὁ τραπεζίτης. Ὁ Ἀρχηγὸς κόνησε τὸ κεφάλι του. — Θὰ τὸ μάθουμε κ' αὐτὸ, εἶπε κατόπιν. Τώρα ἀρχίζει ἡ δοκιμασία ἡ δική μου. Ἀφίστε μου πὸ δαχτυλίδι ἐδῶ, κ. Λιάκο. Καὶ μὴν ἀνησυχεῖτε περὶ καθόλου. Ὅλα θὰ τελειώσουν καλά!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἦ συνέχεια.